

«Αποδόμηση και νέα ενιαία συγκρότηση για το αύριο του τόπου»

Του Γιώργου Τρούλη*

Η αλήθεια είναι ότι ζούμε σε μια εξαιρετικά δύσκολη, καινοφανή εποχή και βιώνουμε τόσο έντονα τις επίπλαστες κοινωνικοπολιτικές αλλαγές, ώστε νιώθουμε αδύναμοι για οποιαδήποτε αντίδραση. Από τη μια αντικρίζουμε τους κρατούντες με πόσο **μεθοδευμένη και χειρουργική ακρίβεια προσπαθούν να καρατομήσουν και να ισοπεδώσουν τα κοινωνικά μας δικαιώματα και τις βασικές δημοκρατικές αρχές, από την άλλη όλοι εμείς οι πολίτες αδυνατούμε να υψώνουμε τη φωνή μας, για να θωρακίσουμε την ίδια μας την ύπαρξη και το μέλλον μας.** Δυστυχώς όμως με αυτά τα δεδομένα, την κοινωνικοοικονομική λαίλαπα και τη **βίαιη προσαρμογή σε μια κοινωνία που ονειρεύονται οι αγορές και το κέρδος** (χωρίς αξίες και ιδανικά), **θα οδηγηθούμε σε μια εποχή, όπου η λεγόμενη μεσαία τάξη θα εξαφανιστεί, θα συνθλιβεί κάτω από το βάρος της κερδοσκοπίας και της νέας τάξης πραγμάτων.**

«Ποιο είναι το πρόβλημα σήμερα;»

Η παραπάνω διαπίστωση είναι **αποτέλεσμα της σημερινής πραγματικότητας που βιώνουμε σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, όπου βρίθει η σαπίλα και η δυσωδία της διαπλοκής και του κέρδους.** Κάποτε ο λαός διεκδικούσε για τα δικαιώματά του μέσα από τις ομάδες πίεσης και ενίοτε μέσα από την πολιτική εξουσία που όπως φαίνεται, στο σύνολό τους, διαδραμάτισαν έναν σημαντικό ρόλο για τη σημερινή μας κατάσταση. Το αποτέλεσμα όλου αυτού είναι η πεποίθηση της κοινωνίας, ότι σήμερα υπάρχει μέγιστο πολιτικό έλλειμμα. **Δυστυχώς όμως, όπως φαίνεται, σήμερα υπάρχει και τεράστιο συνδικαλιστικό έλλειμμα.**

Όπου και να στραφούμε, από το πολιτικό σκηνικό με τα πολιτικά κόμματα (εξουσίας και μη) μέχρι τον πιο μικρό συνδικαλιστικό φορέα (ομάδα πίεσης) είναι διάχυτη η αντίληψη της παρακμής και της απαξίωσης. Διόλου αδικαιολόγητη αντίληψη. Πώς θα εμπιστευθεί ο πολίτης ή ο εργαζόμενος ξανά τους ανθρώπους που διαμόρφωσαν τους νέους επαχθείς όρους ζωής του; Ποιος θα μπορέσει να αφήσει στο απυρόβλητο τους συνεργούς του σημερινού εγκλήματος; **Ο κρατικοδίαιτος συνδικαλισμός** (μηδενός εξαιρουμένων παρατάξεων, μιας και όλες έπαιξαν το παιχνίδι τους) **και η εμπλοκή των ομάδων πίεσης** (μέσω συγκεκριμένων ηγετικών προσωπικοτήτων) **στα κόμματα και την πολιτική εξουσία οδήγησαν σε μια σχέση τόσο αγαστή που πλέον εμφανίζονται ως η διαφορετική όψη του ίδιου νομίσματος.** Το σύστημα της εξουσίας, των προνομίων και των διαφοροποιήσεων από τους υπόλοιπους συναδέλφους (στελέχη και βάση) έδωσε την αίσθηση μιας συνδικαλιστικής ελίτ, η οποία διαμόρφωσε μια φούσκα μέσα στην μεγαλύτερη φούσκα του σάπιου πολιτικού κατεστημένου. **Όλο αυτό είναι μια θρυαλλίδα όπου πλέον πρέπει να σπάσει.**

Οι δομές που δημιουργήσαμε ως εργαζόμενοι και ως άνθρωποι για να διασφαλίσουμε τα κεκτημένα μας και να διεκδικήσουμε από την εκάστοτε εξουσία νέες καλύτερες συνθήκες ζωής, διαβρώθηκαν από ανθρώπους με προσωπικές φιλοδοξίες και προοπτικές. Όλοι μας ζούμε σε μια νέα πραγματικότητα, αυτή της καχυποψίας για καθετί νέο, της τεχνητής απάθειας και της συναισθηματικής καταπίεσης και θλίψης για το αύριο και το μέλλον. Επίσης η πολεμική που δέχεται καθετί νέο με καθарές διεκδικήσεις και προοπτικές δεν μπορεί να ειπωθεί ξέχωρα από τη σημερινή πραγματικότητα, μιας και όλες οι δυνάμεις που έχουν συμφέρον προσπαθούν να διατηρήσουν το σύστημα που τους συντηρεί. Όλα αυτά ερμηνεύονται μέσα από συγκεκριμένες οικονομικές και άλλες επιστημονικές θεωρήσεις και αξιοποιούνται για την χειραγώγηση των πολιτών και την επίτευξη των πολιτικών και οικονομικών τους στοχεύσεων.

«Το ζητούμενο και η προοπτική»

Το ζητούμενο και το ερώτημα που θέτουμε όλοι μας είναι **τι μπορούμε να κάνουμε και τελικά τι κάνουμε;** Το μόνο σίγουρο είναι ότι όσο και να αγανακτούμε και να μας φαίνονται όλα μάταια **δεν δικαιολογούμαστε να μένουμε έξω από τις συζητήσεις και τις προτάσεις λήψης αποφάσεων. Δεν μπορούμε να περιμένουμε κανένα μεσσία να μας βγάλει από το αδιέξοδο, οφείλουμε όλοι μας να βρούμε το δρόμο της εξόδου ή της εισόδου (αναλόγως την οπτική) και του επαναπροσδιορισμού των σκοπών και των στόχων μας με πρόταγμα συγκεκριμένες αρχές και αξίες.** Αυτό που χρειάζεται ως αρχή είναι η αποδόμηση των παλαιών σχηματισμών και η συγκρότηση μιας ενιαίας φωνής, μιας ενιαίας δύναμης.

Δεν υπάρχουν κι ούτε θα μπορέσουν να υπάρξουν λύσεις με μορφή θαύματος, **η λύση είμαστε ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ,** αρκεί να μπορέσουμε **να ενώσουμε τις φωνές μας και τις δυνάμεις μας σε ένα κοινό στόχο μέσα από νέες δομές με νέους προσανατολισμούς και διαδικασίες που δεν μπορούν να είναι άλλοι από τις πλέον συλλογικές, δημοκρατικές και φυσικά με μια διαφορετική αντίληψη για τη διεκδίκηση με σκοπό την ΑΝΑΤΡΟΠΗ** αυτής της κατάστασης.

* Ο Γιώργος Τρούλης είναι δάσκαλος πρόεδρος του Συλλόγου εκπ/κών Α/θμιας εκπ/σης Ρεθύμνου και αναπληρωτής αιρετός του ΑΠΥΣΠΕ Κρήτης